

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/109/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116207453
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2116207453.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudkýň: JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Dominika Horváthová, v spore žalobcu: Bratislavská vodárenská spoločnosť, a.s., so sídlom Bratislava, Prešovská 48, IČO: 35 850 370, zastúpeného advokátskou kanceláriou: Malata, Pružinský, Hegedúš & Partners, s.r.o., so sídlom Bratislava, Mlynské nivy 10, Twin City Tower, IČO: 47 239 921, proti žalovanej: A. B., nar. XX.X.XXXX, adresa C. XX, zastúpenej občianskym združením: Občianske združenie OPOS, so sídlom Trenčianska Teplá, A. Hlinku 1084/24A, IČO: 51 147 688, o zaplatenie 1.304,78 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 14C/93/2016-193 zo dňa 7.2.2023 –voči výrokom II. a IV., takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu vo vyhovujúcom výroku II. a vo výroku IV. o náhrade trov prvoinštančného konania **p o t v r d z u j e .**
- II. Žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd vo výroku rozhodol nasledovne:

I. Súd konanie v časti istiny vo výške 854,41 eur zastavuje.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 450,37 eur spolu s úrokom z omeškania

vo výške 8,05 % ročne zo sumy 5 eur od 11.10.2014 do 26.9.2016,

8,05 % ročne zo sumy 22,96 eur od 17.3.2015 do 26.9.2016,

8,05 % ročne zo sumy 739,50 eur od 2.10.2015 do 12.8.2016,

8,00 % ročne zo sumy 721,54 eur od 13.8.2016 do 26.9.2016,

8,00 % ročne zo sumy 166,62 eur od 27.9.2016 do 10.5.2019,

8,00 % ročne zo sumy 156,62 eur od 11.5.2019 do 22.8.2019,

8,00 % ročne zo sumy 146,62 eur 23.8.2019 do 9.1.2020,

8,00 % ročne zo sumy 106,62 eur od 10.11.2020 do 9.12.2020,

8,00 % ročne zo sumy 66,62 eur od 10.12.2020 do 11.1.2021,

8,00 % ročne zo sumy 26,62 eur od 12.1.2021 do 17.2.2021,

8,00 % ročne zo sumy 5 eur od 17.2.2021 do 10.6.2021,

8,00 % ročne zo sumy 1,48 eur od 11.6.2021 do zaplatenia,

8,05 % ročne zo sumy 67,89 eur od 17.10.2015 do 20.4.2016,

8,00 % ročne zo sumy 62,89 eur od 21.4.2016 do 3.6.2016,

8,00 % ročne zo sumy 57,89 eur od 4.6.2016 do 17.2.2021,

8,00 % ročne zo sumy 42,89 eur od 17.3.2021 do 10.6.2021,

8,00 % ročne zo sumy 5 eur od 11.6.2021 do zaplatenia,

8,00 % ročne zo sumy 67,89 eur od 20.11.2015 do 8.9.2021,

8,00 % ročne zo sumy 42,35 eur od 9.9.2021 do zaplatenia,

8,05 % ročne zo sumy 67,89 eur od 17.12.2015 do zaplattenia,
8,05 % ročne zo sumy 62,89 eur od 27.1.2016 do zaplattenia,
8,05 % ročne zo sumy 62,89 eur od 10.3.2016 do zaplattenia,
8,00 % ročne zo sumy 62,89 eur od 22.3.2016 do zaplattenia,
8,05 % ročne zo sumy 144,98 eur od 19.1.2016 do zaplattenia.

III. Súd žalobu vo zvyšnej časti zamietá.

IV. Žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Pri rozhodovaní prvoinštančný súd vychádzal zo skutkového stavu ako bol preukázaný vykonaným dokazovaním, keď ustálil, že žalobca uzatvoril dňa 27.6.2012 so žalovanou zmluvu o dodávke pitnej vody a odvádzaní odpadových vôd, predmetom ktorej bola dodávka vody z verejného vodovodu do odberného miesta uvedeného v zmluve, C. XX. Žalobca vystavil žalovanej za dodávku pitnej vody faktúry v celkovej výške 1.159,80 eur a faktúru za výmenu vodomera za účelom jeho preskúšania v sume 144,98 eur, ktoré žalovaná v lehote ich splatnosti nezaplatila. Dňa 26.9.2016 žalobca vystavil vyúčtovací dobropis v celkovej sume 582,88 eur. Suma z tohto dobropisu bola započítaná na úhradu faktúry č. 214160444 vo výške 5 eur, faktúry č. 315207347 vo výške 17,96 eur, faktúry č. 315207347 vo výške 5 eur, a na časť faktúry č. 215161148 vo výške 554,92 eur z celkovo fakturovanej sumy 739,50 eur (zostala neuhradená suma 184,58 eur). Na splatenie neuhradeného zostatku vo výške 184,58 eur z faktúry č. 215161148 boli započítané ďalšie platby, zo dňa 12.8.2016 v sume 17,96 eur, zo dňa 10.5.2019 v sume 10 eur, zo dňa 22.8.2019 v sume 10 eur, zo dňa 9.11.2020 v sume 40 eur, zo dňa 9.12.2020 v sume 40 eur, zo dňa 11.1.2021 v sume 40 eur, zo dňa 17.2.2021 v sume 21,62 eur, zo dňa 10.6.2021 v sume 3,52 eur. Na faktúru č. 315562281 znejúcu na sumu 62,89 eur boli započítané platby zo dňa 20.4.2016 v sume 5 eur, zo dňa 3.6.2016 v sume 5 eur, zo dňa 17.2.2021 v sume 15 eur a zo dňa 10.6.2021 v sume 37,89 eur. Faktúra č. 315612910 znejúca na sumu 62,89 eur, bola započítaná dňa 8.9.2021 s preplatkovou faktúrou č. 4211184637 v časti 25,54 eur. Týmito čiastkovým platbami žalovanej bola uhradená pohľadávka žalobcu v celkovej výške 854,41 eur, takže aktuálna výška pohľadávky žalobcu je 450,37 eur.

3. Právne prvoinštančný súd vec posúdil na základe aplikácie ust. § 481, § 491 ods. 1, § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 3, § 15 ods. 7 písm. b), § 16 ods. 7 písm. b), § 26 ods. 1 písm. a), § 28 ods. 1 a 3 zák. č. 442/2002 Z.z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách a o zmene a doplnení zák. č. 276/2001 Z.z. o regulácii v sieťových odvetviach účinného v čase uzavretia zmluvy, § 3 ods. 1 a § 10c Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., s použitím ust. § 470 ods. 1 a 2 veta prvá, § 144, § 145 ods. 2, § 146 ods. 1, § 290 a § 297 CSP.

4. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Strany sporu uzavreli podľa Občianskeho zákonníka a zákona o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách zmluvu o dodávke pitnej vody a odvádzaní odpadových vôd, predmetom ktorej bola dodávka pitnej vody žalobcom žalovanej do odberného miesta C. XX. Žalobca ako dodávateľ si voči žalovanej ako odberateľovi riadne splnil všetky svoje povinnosti, predovšetkým riadne a včas poskytol žalovanej dodanie pitnej vody a za túto službu jej vystavil faktúry. Žalovaná ako odberateľ si svoju povinnosť spočívajúcu v zaplattení ceny za dodané služby nespĺnila, preto ju súd zaviazal na zaplattenie dlžnej sumy vo výške 450,37 eur, ktorá zostala po čiastočnom späťvzátí žaloby predmetom konania. Žalovaná sa k predmetnej žalobe vyjadrila, pričom poukázala na vystavenie vyúčtovacieho dobropisu, ktorý žalobca zohľadnil a započítal sumu z dobropisu na úhradu najstaršie vystavených faktúr žalovanej, následne zobral žalobu v tejto časti späť. Žalobca započítal aj ďalšie platby žalovanej, a to opäť na úhradu faktúr podľa dátumu ich vystavenia, od tých najstarších. Žalovaná aj vo svojich ďalších písomných podaniach namietala pohľadávku žalobcu voči nej, poukazovala na chybný odpočet vody, súdu však žiadnym spôsobom nepreukázala, že by odpočet vody vykonaný žalobcom a jeho následné vyúčtovanie za odber vody, bol v skutočnosti chybný. Jednotlivé faktúry, ktorými jej žalobca vyúčtoval sumu za odber vody a ktoré sú predmetom žaloby včas a dôvodne u žalobcu nesporevala, a uvedené žalovaná ani netvrdila. Žalovaná poukazovala aj na preskúšanie vodomera, čo v konaní sporné ani nebolo. Na základe tohto je potom potrebné skonštatovať, že žalovaná účinne uplatnenú pohľadávku žalobcu nepoprela, keď na preukázanie svojich tvrdení súdu nepredložila žiadne dôkazy a ani vykonanie žiadnych dôkazov nenavrhovala.

5. Keďže žalovaná sa so zaplattením dlhu dostala do omeškania, prvoinštančný súd žalobcovi priznal aj úroky z omeškania, a to v závislosti od poukazovania čiastočných platieb žalovanou, ktoré platby žalobca započítal na úhradu jej dlhu, preto žalobcovi bol úrok z omeškania priznaný odo dňa nasledujúceho po

dni splatenia jednotlivých súm, ktoré boli započítané na úhradu jednotlivých faktúr. Keďže záväzkový vzťah medzi sporovými stranami vznikol pred 1.2.2013, má žalobca nárok na zaplatenie úroku z omeškania s poukazom na prechodné ustanovenie § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. vo výške o 8 percentuálnych bodov viac ako je základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Žalobca si však uplatnil nárok na zaplatenie úroku z omeškania v určitých konkrétnych obdobiach vo výške 8,05 % ročne, napriek tomu súd dospel k záveru, že v týchto obdobiach vznikol žalobcovi nárok na úrok z omeškania ku dňu omeškania iba vo výške 8,00 %, keďže základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k týmto konkrétnym dňom bola iba vo výške 0,00 % (oproti ostatným obdobiam, kedy základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky bola vo výške 0,05 %, takže v týchto prípadoch bol priznaný úrok z omeškania vo výške 8,05 %). Konkrétne išlo o priznanie úroku z omeškania vo výške 8,00 % ročne namiesto žalobcom uplatneného úroku z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 721,54 eur od 13.8.2016 do 26.9.2016, zo sumy 106,62 eur od 10.11.2020 do 9.12.2020, zo sumy 62,89 eur od 21.4.2016 do 3.6.2016, zo sumy 5 eur od 11.6.2021 do zaplatenia, zo sumy 42,35 eur od 9.9.2021 do zaplatenia a zo sumy 62,89 eur od 22.3.2016 do zaplatenia. Z toho dôvodu súd vo výroku III. úrok z omeškania v presahujúcej časti ako nedôvodný zamietol.

6. O náhrade trov konania žalobcu rozhodol súd prvej inštancie podľa ustanovenia § 255 ods. 1 v spojení s § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku. V časti o zaplatenie sumy 854,41 eur, v ktorej súd konanie čiastočne zastavil, žalovaná z procesného hľadiska zavinila zastavenie konania, keď uvedenú sumu uhradila až po podaní žaloby, v dôsledku čoho musel žalobca zobrať v tejto časti žalobu späť, preto má aj v tejto časti žalobca nárok na náhradu trov konania voči žalovanej. Dobropis, suma z ktorého bola použitá na čiastočnú úhradu nezaplatených faktúr žalovanej, bol vystavený v čase až po podaní žaloby, takže dlh žalovanej uplatnený žalobou, v celej výške existoval už v čase podania žaloby. V časti, v ktorej bolo žalobe vyhovené, rovnako mal vo veci úspech žalobca, takže bol úspešný v rozsahu celej žalovanej sumy, keď zamietnutie žaloby v časti nesprávne uplatneného úroku z omeškania, bolo len v nepatrnej časti. Z toho vyplýva hrubý úspech žalobcu 100 % a hrubý úspech žalovanej 0 %, a teda konečný čistý úspech žalobcu je 100 % (100 % - 0 %). To v konečnom dôsledku znamená nárok žalobcu voči žalovanej na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 100 % trov konania, o čom súd rozhodol vo výroku IV. rozsudku, keď súd nezistil žiadne dôvody pre aplikáciu postupu podľa § 257 CSP a v konaní takýto dôvod tvrdený ani nebol. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

7. Proti tomuto rozsudku z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, písm. e) tohto ustanovenia, že súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, písm. f), že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a písm. h), že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, podala prostredníctvom svojho zastúpenia odvolanie žalovaná, výslovne voči vyhovujúcemu výroku II. a výroku IV. o náhrade trov konania, pričom sa domáhala, aby krajský súd napadnutý rozsudok vo výrokoch II. a IV. zrušil a vec vrátil na nové rozhodnutie.

8. V úvode odvolania žalovaná poukázala na to, že právo na súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do jeho obsahu patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Úlohou súdu je náležite odôvodniť svoje rozhodnutie, pričom jednou z kvalitatívnych vlastností rozsudku je jeho preskúmateľnosť spojená s povinnosťou súdu poskytnúť dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Žalovaná ako slabšia zmluvná strana po celý čas konania nesúhlasila s nárokom žalobcu, preukázala na svoju obranu dostatok dôvodov a napriek jej snahe konanie ukončiť tak, aby jej nevznikli vysoké trovy, súd nekonal hospodárne, navrhnuté dôkazy nedostatočne vyhodnotil a preto súdne konanie trvalo 5 rokov, počas ktorých narastali trovy. Rozsudok preukazuje, že žalobca nemal nárok na sumu, ktorú požadoval (1.304,78 eur), ale priznaný je iba nárok vo výške 450,37 eur, čo predstavuje 1/3 pôvodného nároku. Napriek tomu súd priznal žalobcovi plnú náhradu trov konania, hoci žalovaná mala väčší úspech. Žalovanej bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi aj úroky z omeškania z celej žalovanej sumy a nie iba z nezaplatených splátok, ktoré predstavujú 450,37 eur. S poukazom na znenie bodu 35 odôvodnenia preskúmaného rozsudku odvolateľka namietala, že nie je pravda, že vydaním dobropisu žalobcom zastavenie konania vo výške 854,41 eur zavinila ona. Platby boli nesprávne započítavané práve žalobcom a to tak, že k náprave došlo až po podaní žaloby, za čo žalovaná nemôže. Súd tak nedostatočne odôvodnil nárok v zastavenej časti 854,41 eur. Dôvodiť iba tým, že dobropis bol vydaný

v čase po podaní žaloby je nedostatočné. Ide o to, čo bolo obsahom dobropisu, či nešlo o splátky, ktoré boli dobropisované práve v čase, keď žaloba podaná nebola. Z toho vyplýva, že žalobca si nárokoval na splátky, ktoré boli uhradené žalovanou ešte pred podaním žaloby a v tom prípade by mu nárok na náhradu trov nevznikol. Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobca nemá nárok na náhradu trov konania vo výške 100%, ale nemá nárok na náhradu pre neúspech v konaní.

9. Žalobca odvolanie nepodal, k doručenému odvolaniu žalovanej sa písomne nevyjadril.

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku – ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. d), e), f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po preskúmaní napadnutého rozhodnutia v intenciách podaného odvolania dospel k záveru, že odvolaniu žalovanej nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutých výrokoch vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 CSP).

11. Predmetom konania je nárok žalobcu ako prevádzkovateľa verejného vodovodu a verejnej kanalizácie od žalovanej ako jeho zmluvnej odberateľky na zaplatenie platieb za dodávky pitnej vody. Podľa pripojených faktúr z celkovej výšky 1.159,80 eur za obdobie 15.9.2014 do 21.3.2016 a zároveň za výmenu vodomeru za účelom jeho preskúšania v sume 144,98 eur, spolu vo výške 1.304,78 eur. V dôsledku opakovaného čiastočného späťvzatia žaloby súd konanie vo výroku I. v časti istiny 854,41 eur zastavil a v časti o zaplatenie zvyšnej istiny 450,37 eur spolu s úrokom z omeškania žalobe výrokom II. vyhovel, pričom iba v časti o zaplatenie úroku z omeškania 0,05% za určené obdobie žalobu zamietol.

12. Predmetom odvolacieho konania v rámci ktorého je odvolací súd v danom prípade viazaný ako jeho rozsahom, tak i uplatnenými odvolacími dôvodmi bolo posúdiť, či v časti napadnutej odvolaním – vo vyhovujúcom výroku II. a vo výroku IV. o náhrade trov konania došlo k naplneniu odvolacích dôvodov formálne uplatnených žalovanou podľa § 365 ods. 1 písm. d), e), f) a h) CSP podľa obsahu podaného odvolania, so zameraním na vyriešenie nastolenej otázky, či k čiastočnému späťvzatiu žaloby došlo v dôsledku dodatočných úhrad dlhu žalovanou po začatí tohto konania alebo nesprávneho postupu žalobcu pri započítavaní, s dopadom na rozhodnutie o náhrade trov konania. Výrok I., ktorým bolo konanie v časti istiny 854,41 eur zastavené a výrok III., ktorým súd žalobu vo zvyšnej časti (úrokov z omeškania) zamietol, nebol napadnutý odvolaním žiadnej zo strán, nadobudol právoplatnosť a nepodliehal odvolaciemu prieskumu.

13. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o zistené skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku v rozsahu dotknutom odvolaním a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, pričom sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľke. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, vychádzajúc z odvolacej argumentácie žalovanej, dopĺňa iba nasledovné:

14. Okrem iného odvolateľka namietala, že platby v zastavenej časti boli nesprávne započítavané žalobcom tak, že k náprave došlo až po podaní žaloby, za čo žalovaná nemôže.

15. Z pripojeného vyúčtovacieho dobropisu č. 4161119005 (č.l. 62) vyplýva, že za obdobie od 1.9.2015 do 29.8.2016 bola v odbernom mieste žalovanej nameraná skutočná spotreba 97 m³ vody (22 + 75), fakturovaných za rozhodné obdobie bolo podľa faktúr vystavených podľa skutočnej spotreby

predchádzajúceho vyúčtovacieho obdobia 616 m³ (čl. III.5. Zmluvy č. PZ00173519 001 o dávke pitnej vody a odvádzanie odpadových vôd uzavretej medzi stranami dňa 27.6.2012 č.l. 5 a nasl.), čiže navyše o 519 m³, čo pri jednotkovej cene 0,9359 eur predstavuje sumu 485,73 eur bez DPH, a s 20% DPH sumu 582,88 eur označenú v dobropise ako preplatok. Predmetný dobropis bol pritom vystavený dňa 26.9.2016 po skončení dohodnutého ročného vyúčtovacieho obdobia dňom 29.8.2016. Podľa pripojeného oznámenia o vzájomnom zápočte pohľadávok a záväzkov zo dňa 27.9.2016 zaslaného žalovanej (č.l. 63) bol predmetný dobropis v sume 582,88 eur započítaný na dlhy a záväzky žalovanej ako sú vymenované v predmetnej listine v písomnom podaní žalobcu zo dňa 21.4.2022 (č.l. 129) a ods. 14 preskúmaného rozsudku. Žalobca pritom započítaval sumu z dobropisu aj dodatočné platby žalovanej na úhradu nezaplatených faktúr podľa dátumu ich vystavenia, postupujúc od najstarších. S poukazom na uvedené dobropis bol dôvodne a správne vystavený po skončení dohodnutého vyúčtovacieho obdobia. Všetky ďalšie následné čiastkové platby zo strany žalovanej žalobcovi, tak ako ich prvoinštančný súd vymenoval v ods. 14 preskúmaného rozsudku potom boli vykonané po začatí predmetného konania doručením žaloby súdu dňom 1.4.2016. S poukazom na uvedené z obsahu spisu a z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie nevyplýva, že by bolo pravdivé, ani bližšie nekonkretizované tvrdenie odvolateľky, že jej platby boli nesprávne započítavané žalobcom a k náprave malo dôjsť až po podaní žaloby.

16. Keďže s poukazom na vyššie uvedené, v čase podania žaloby mal žalobca nárok na zaplatenie celej žalovanej istiny a k čiastočnému späťvzatiu žaloby došlo v dôsledku zániku dlhu započítaním (§ 580 OZ) na základe včas vystaveného dobropisu a v dôsledku splnenia dlhu (§ 559 OZ) dodatočnými čiastkovými úhradami žalovaného dlhu žalovanou po začatí konania, žaloba bola pôvodne podaná v celom rozsahu dôvodne.

17. Pretože žalovaná do zaplatenia jednotlivých čiastkových platieb a do zániku časti dlhu započítaním, bola v omeškaní so zaplatením dlhu, bolo tiež dôvodné, aby žalobcovi bol priznaný nárok na úroky z omeškania (§ 517 ods. 2 OZ) od splatnosti jednotlivých súm až do ich zaplatenia resp. zániku započítaním v priebehu konania. Je preto nesprávne tvrdenie odvolateľky, že úroky z omeškania mali byť priznané iba z nezaplatených splátok, ktoré predstavujú rozsudkom priznanú sumu 453,37 eur. Žalobca má nárok na úroky z omeškania aj z tých pohľadávok, ktoré boli uhradené, resp. zanikli po lehote ich splatnosti v priebehu tohto konania. Tvrdenie odvolateľky, že žalobca si nárokoval na splátky, ktoré boli uhradené žalovanou ešte pred podaním žaloby (ktoré nijako bližšie nešpecifikovala), z dokazovania vykonaného prvoinštančným súdom a z obsahu spisu nevyplýva. Predmetný dobropis bol správne vystavený po začatí daného konania a všetky čiastočné platby zo strany žalovanej, vo vzťahu ku ktorým došlo k späťvzatiu žaloby, boli tiež vykonané po začatí predmetného konania.

18. V nadväznosti na vyššie uvedené, prvoinštančný súd správne vyhovujúcim výrokom II. zaviazal žalovanú na zaplatenie danej istiny aj s príslušným úrokom z omeškania. Tiež správne, v súlade s ust. § 255 a § 256 CSP, vo výroku IV. rozhodol o náhrade trov konania, keď v časti zastavenej výrokom I. preskúmaného rozsudku, v ktorej bola žaloba podaná dôvodne, žalovaná procesne zavinila zastavenie konania a vo vyhovujúcej časti vo výroku II. bol úspešný žalobca, čím s prihliadnutím na to, že neúspech mal len v úplne nepatrnej časti úroku z omeškania (ods. 29 preskúmaného rozsudku), fakticky plne úspešnému žalobcovi vznikol nárok na plnú náhradu trov konania voči neúspešnej žalovanej.

19. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, po vyčerpaní relevantných odvolacích dôvodov, bolo potom dôvodným, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku II., ako i vo výroku IV. o náhrade trov prvoinštančného konania, ako vo výrokoch vecne správny, s použitím ust. § 387 CSP potvrdil.

20. V odvolacom konaní fakticky plne úspešnému žalobcovi vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

21. Z obsahu spisu ale vyplýva, že v danom prípade bol žalobca v odvolacom konaní pasívny, nevykonával žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd preto žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej nepriznal (i s poukazom na R 72/18).

22. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v odvolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).